

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.086/2010/3.szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Purás Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Purás Rita ügyvéd) által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti székhelyű felperesnek - a Dr. Szűcs László ügyvéd által képviselt **(alperes neve, címe)** alatti lakos alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2009. december hó 1. napján kelt 7.G.40.243/2009/9. számú ítéletével szemben az alperes 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 85.000,- (Nyolcvanötezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A **S...** Kft. 2005. szeptember 25. napján fuvarmegbízást adott a **P...** Bt. részére, hogy **(külföldi település)-ből (magyar település)-ra** négy raklapon összesen 198 db rozsdamentes acélperemet szállítson. A **P...** Bt. a fuvarfeladatot továbbította a felperes részére, aki azzal az alperes egyéni vállalkozót bízta meg.

A fuvarozást ténylegesen végző alperesi alkalmazott, **(alkalmazott személyneve) (külföldi település)-ban** a vámraktár dolgozóival együtt rakta fel a kamionra az árut. Elmondása szerint észlelte ugyan a csomagolás hibáját, szándékában állt azt észrevételezni a CMR fuvarlevélen, de ezt a vámraktár dolgozói nem tették lehetővé számára. A kamionban a fuvarozó idegen árut (hordókat) is szállított. Az áru kiszolgáltatásakor, 2005. október 2-án a címzett észlelte a rakomány sérülését, illetve hiányosságát, ezt a tényt a fuvarlevélen is feltüntette.

Az alperes biztosítója, a TIR Biztosító Egyesület a kárigényt arra hivatkozással utasította el, hogy a fuvarozó az ilyenkor szokásos általános kötelezettségeket jelentős mértékben megszegte, ugyanis a sérült árut megjegyzés nélkül vette át, így

olyan helyzetet teremtett, amely lehetetlenné teszi a káresemény körülményeinek pontos kiderítését.

A **S...** Kft. 2.729.257,- Ft kárösszegekről kiállított számláját a **P...** Bt. nem fizette ki, ezért a megrendelő pert indított. A Vas Megyei Bíróság a 2008. október 8. napján jogerőre emelkedett 13.G.40.038/2007/25. számú ítéletével kötelezte a **P...** Bt.-t, hogy fizessen meg a **S...** Kft-nek 2.729.257,- Ft kártérítést, valamint ezen összeg után 2006. április 2-től a kifizetés napjáig számított évi 5 %-os kamatot és 300.000,- Ft perköltséget. A bíróság a **P...** Bt. beltagját - mögöttes felelősségére figyelemmel - ugyancsak az előbbi összegben marasztalta. A **P...** Bt. és a felperes 2008. november 25. napján „engedményezési szerződést” kötöttek, amely alapján a felperes közvetlenül kiegyenlítette a megrendelő részére a jogerős ítéletben megállapított marasztalási összeget. Ezt követően a felperes eredménytelenül szólította fel az alperest a kártérítés és járulékainak megfizetésére.

A felperes keresetében a nemzetközi közúti árufuvarozási szerződésről szóló 1971. évi 3. tvr. (CMR) rendelkezéseire hivatkozással kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.729.257,- Ft és ennek 2008. december 19. napjától a kifizetésig járó évi 5 %-os kamata megfizetésére. Követelését visszkereseti igényként jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a követelés elévült, mert a felperes elmulasztotta az egy éves elévülési határidőt. Érdemben vitatta, hogy szándékosság vagy súlyos gondatlanság terhelné gépkocsivezetőjét, ezt ugyanis nem alapozza meg az a tény, hogy a fuvarlevélen nem került feltüntetésre az áru csomagolásának sérülése. Arra hivatkozott, hogy a rakomány kiszolgáltatásakor készült fényképfelvételek alapján megállapítható, a perbeli áruval egy rakodótérben szállított többi áru épségben érkezett meg, a gépkocsi platója nem sérült, így a kár nem a fuvarozás során keletkezett, hanem még a berakodást megelőzően. Ennek igazolására igazságügyi műszaki szakértői bizonyítást ajánlott fel.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 2.729.257,- Ft-ot és ennek 2008. december 19. napjától a kifizetésig járó évi 5 %-os kamatát. Az indokolás szerint a megrendelő igényét a szállítmányozóval szemben érvényesítette, aki regressz igényét továbbhárította a felperesre, mint fuvarozóra. A felperes a megrendelő kárát megfizette és viszontkereseti igénnyel fordult az alperessel, mint alvállalkozójával szemben. Megállapította, hogy a követelés az alperessel szemben nem évült el. Az áru kiszolgáltatására 2005. október 2. napján került sor. Még ugyanazon a napon azonnali felszólamlás történt a jelen per alperese felé, aki a jegyzőkönyvet aláírta, azt tudomásul vette. Az alperes 2005. október 3. napján biztosítója felé kárigényt jelentett be, aki 2005. december 9-én a kérelmet elutasította. A CMR egyezmény értelmében ezen időpontig az elévülés szünetelt. A 2005. december 9. napjától indult elévülési időt a Ptk. 327. §-a szerint a követelés bírósági úton történő érvényesítése megszakította. A károsult igényét a Sárvári Városi Bíróság előtt már 2006. július 5-én benyújtott fizetési meghagyás iránti kérelmében érvényesítette. Az elévülést megszakító eljárás 2008. október 8. napján jogerősen befejeződött, ekkor az elévülés újból kezdődött, így az a felperes keresetének benyújtásáig - 2009. május 28. napjáig - nem évült el.

Az alperes gépkocsivezetője megsértette a CMR 8. cikkének 1. és 2. pontját, ugyanis fenntartását a csomagolás sérülésével kapcsolatban a fuvarlevélbe nem jegyezte be. Ezen súlyos mulasztás vezetett ahhoz, hogy a biztosító a kárt nem rendezte, erre figyelemmel az alperes nem mentheti ki magát arra hivatkozással, hogy a kár nem a fuvarozás során keletkezett. Mivel a felperes 2008. október 19. napján teljesített a szerződéses partnere felé, ezért ettől a naptól jár a CMR 27. cikke szerinti késedelmi kamat a tőke után.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy nincs lehetősége kimentésre azzal az indokkal, a kár nem a fuvarozás során keletkezett. Szakértői bizonyítási indítványa erre irányult, fényképekkel is alátámasztotta, hogy sem a fuvarozó gépjármű, sem más áru nem sérült meg, így nyilvánvaló, hogy a sérülés nem a fuvarozás alatt keletkezett. Véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy biztosítója a kárigényét elutasította. Az a tény, hogy gépkocsivezetője a fuvarlevélen nem tüntette fel az áru sérülését, nem minősíthető az áru sérülése szempontjából szándékos, vagy súlyosan gondatlan magatartásnak. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperes követelése elévült, mivel a pert a **S...** Kft.-nek az elévülési határidőn belül kellett volna megindítania, és ennek kapcsán lehetősége lett volna az ő közvetlen perlésére.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyításra irányuló kérelmet, mivel a fuvarozó maga is elismerte, hogy a felrakodáskor észlelt hibát nem tüntette fel a fuvarlevélen. Véleménye szerint azért jelentős a biztosító kárigény elutasítása, mert ennek révén megtérülhetett volna a kár. Az elutasítással szemben a biztosítóval jogviszonyban álló alperes peres eljárásban érvényesíthette volna igényét. A kár biztosító általi megtérülését azonban a fuvarozó gondatlan magatartása megghiúsította.

A fellebbezés **alaptalan.**

A perbeli fuvarozást ténylegesen teljesítő alperesi alkalmazott valójában egy szerződéses láncolat utolsó elemeként járt el. A megrendelő-címzett **S...** Kft. a kiszolgáltatás időpontjában bizonyítottan fennálló árukár megfizetését a CMR 3. cikke alapján követelte a „szállítmányozó” **P...** Bt.-től. A kötelezett tartozását jogerős bírósági ítélet alapján kiegyenlítő felperes a CMR 37. cikkére figyelemmel jogszerűen érvényesítette visszkereseti igényét az alperessel szemben.

Az alperes az igényérvényesítés elévülésére hivatkozott. A CMR 32. cikk 1. pont első fordulata szerint az Egyezmény hatálya alá eső fuvarozáson alapuló igények egy év alatt évülnek el. A második fordulatban szabályozott három éves elévülési idő feltételei a feltárt adatokra figyelemmel nem álltak fenn: a fuvarozást végző személy azon mulasztása, hogy az áru sérülésével kapcsolatos fenntartásait a fuvarlevélre nem jegyezte fel, nem minősül olyan szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartásnak, amely okozati összefüggésben állna az áru sérülésével, részbeni elveszésével. Az elévülési idő szünetelésével, illetve félbeszakadásával kapcsolatos elsőfokú okfejtés helytálló, azonban nem veszi figyelembe a CMR 39. cikk 4. pontját,

amely szerint a 32. cikk rendelkezései a fuvarozók közötti visszkeresetekre is irányadók azzal, hogy az elévülési idő vagy azzal a nappal kezdődik, amelyiken a CMR rendelkezései alapján fizetendő kártérítés összegét megállapító bírói ítélet jogerőssé vált,

vagy ilyen bírói ítélet hiányában a tényleges fizetés napján. A Vas Megyei Bíróság kártérítés megfizetésére kötelező ítélete 2008. október 8. napján emelkedett jogerőre, az ettől az időponttól számított egy éves elévülési idő a visszkereset benyújtásáig - 2009. május 28. - nem telt el, így a felperes igénye ezen ok folytán nem évült el.

Az eljárás során az alperes azzal védekezett, hogy az áru sérülése a fuvarozás megkezdése előtt már fennállt. Ezt szakértői bizonyítással és tanúvallomással kívánta igazolni, mely kérelmeket az elsőfokú bíróság elutasította. E bizonyítási indítványok - az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel ellentétben - nem azért alaptalanok, mert az alperes megdöntötte a CMR 9. cikk 2. pontjában írt azon vélelmet, hogyha a fuvarlevél nem tartalmazza a fuvarozó indokolt fenntartását, az ellenkező bizonyításig vélelmezni kell, hogy az áru és annak csomagolása jó állapotban volt, amikor a fuvarozó az árut átvette.

A CMR 39. cikk 1. pontja értelmében az a fuvarozó, aki ellen a 37. és 38. cikk alapján visszkereseti igényt érvényesítettek, nem teheti vitássá a követelést támasztó fuvarozó által teljesített fizetés jogszerűségét, ha a kártérítést bírói határozat állapította meg, feltéve, hogy az előbb említett fuvarozó az eljárásról kellő időben értesítést kapott és lehetősége volt a perbe beavatkozni. A rendelkezés leegyszerűsíti a nemzetközi gazdasági életben tömegesen előforduló fuvarozási megállapodásokból eredő kárigények érvényesítését azáltal, hogy a viszontkereseti igény vitatásától elzárja azt a fuvarozót, aki a kárigényt érvényesítő alapperben önhibájából nem lépett fel érdekei védelmében. A jelen ügyben megállapítható, hogy a Vas Megyei Bíróság a G.40.038/2007/4. számú végzésével felhívta az alperest az előzményi perbe történő beavatkozásra. A végzést az alperes 2007. október 16-án átvette, 8. sorszámú beadványában azonban akként nyilatkozott, hogy „nem kívánok perbe lépni”. A bíróság 25. sorszámú - utóbb jogerőre emelkedett - ítélete 2008. szeptember 17-én kelt, azaz az alperesnek az előbbi nyilatkozatát követően is módja lett volna a perbe beavatkozni, álláspontját kifejteni, bizonyítási indítványait előterjeszteni. E lehetőséggel azonban nem élt, így a jelen perben a felperes visszkeresetét már nem vitathatta.

Az előbbiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) és (2) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárási költségeinek megfizetésére; a jogi képviselő munkadíját az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Szeged, 2010. április hó 23. napján

Dr. Kemenes István sk.
a tanács elnöke

Dr. Hámori Attila sk.
előadó bíró

Dr. Kiss Gabriella sk.
táblabíró